

ชื่อหนังสือ: แก้วกลางดง

ผู้แต่ง: ทมยันตี

สำนักพิมพ์: รวมสาส์น

จำนวนหน้า: 588 หน้า

ราคา: 100 บาท

ทรงเผ่า หนุ่มผู้รักป่าเป็นชีวิตจิตใจ ได้เดินทางไปหา พรานจั่น คนสนิทของบิดา ซึ่งมีลูกสาวชื่อ เมียวดี ทรงเผ่าขอให้พรานจั่นนำทางเข้าป่า ระหว่างการเดินทางทั้งสองพบกับ ไอ้ลาย ก็เกิดการต่อสู้กันขึ้น พรานจั่นปกป้องทรงเผ่าจนตัวเองเสียชีวิต ก่อนสิ้นใจพรานจั่นได้ฝากเมียวดีไว้กับทรงเผ่า เพราะเธอกำพร้า และไม่มีญาติที่ไหนอีกแล้ว

หลังจากพรานจั่นเสียชีวิต ทรงเผ่าและเมียวดีออกตามล่าไอ้ลาย ในการเดินป่าด้วยกันทรงเผ่าพบว่า เมียวดีหาใช้สาวชาวป่าที่โง่เขลา แต่เธอมีความฉลาดรอบรู้พื้นป่าเป็นอย่างดี และที่สำคัญเธอเป็นคนซื่อและจริงใจ ในการตามล่าไอ้ลายครั้งนี้ ทรงเผ่าถูกพวกโจรทำร้ายบาดเจ็บจนถูกส่งเข้าโรงพยาบาลที่กรุงเทพฯ เมียวดีเดินทางตามลงมาด้วยความเป็นห่วง

ครอบครัวของทรงเผ่าเกิดเอ็นดูเมียวดีและรับเลี้ยงเป็นลูกพร้อมให้การศึกษา แต่ หวาน แพนของทรงเผ่ากลับตั้งท่ารังเกียจเมียวดี ด้วยความกลัวว่าเมียวดีจะแย่งทรงเผ่าไป ความสวยงามน่ารักของเมียวดีทำให้อัน เพื่อนสนิทของทรงเผ่าและ แวว ลูกชาย ป้างษ์ เกิดหลงรักเธอ ชีวิตเมืองกรุงไม่เคยให้ความสุขกับเมียวดีเลย เพราะจิตใจของคนที่แวดล้อมเต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา โดยเฉพาะหวาน

ฟ้าลั่น เพื่อนสนิทเมียวดีเดินทางมากรุงเทพฯ และมาขอพักด้วย ฟ้าลั่นหลงรัก พุดซ้อน แต่กลับถูกผู้หญิงหลอกใช้ ความใกล้ชิดระหว่างทรงเผ่าและเมียวดีก่อตัวเป็นความรัก แต่ทั้งสองต้องปิดบังเอาไว้เพราะทรงเผ่ามีคู่หมั้นแล้ว

วันหนึ่งก็เกิดเรื่องคาดไม่ฝันขึ้น เมื่อเหล่าโจรกลับมาแก้แค้นทรงเผ่า โดยจับตัวทรงเผ่า เมียวดี และหวานไป เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ทรงเผ่ารู้ถึงนิสัยแท้จริงของหวานว่า หวานเป็นคนที่เห็นแก่ตัวมากและซึ่งในน้ำใจของเมียวดีที่หาวิธีช่วยให้ตนกับหวานหลุดออกมาได้สำเร็จ

เมื่อเหตุการณ์ร้ายจบลง ทรงเผ่าขอถอนหมั้นหวานทันที โดยให้เหตุผลว่าเขาไม่ยอมแต่งงานกับผู้หญิงที่เห็นแก่ตัวเองมากกว่าความรัก ซึ่งสร้างความแค้นเคืองให้กับ รินฤทัย มารดาของหวานมากถึงกับประกาศตัดความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวทั้งสอง เมียวดีหนีจากกรุงเทพฯ กลับบ้านป่าที่เธอรัก ทรงเผ่าตามเมียวดีไปเพื่อขอแต่งงาน แต่ทรงเผ่าก็ผิดหวังเมื่อรู้ว่าเมียวดีออกไปล่าไอ้ลายที่ฆ่าพ่อเธอ ทรงเผ่าตามไปช่วยเมียวดีและช่วยชีวิตเธอไว้ทัน พร้อมทั้งปราบไอ้ลายได้สำเร็จ และทรงเผ่าได้เคียงคู่กับเมียวดีในที่สุด

คนที่อยู่บ้านป่า อยู่แต่ในป่า ไม่ได้หมายความว่าต้องเป็นคนโง่ เชื้อ เดิม แต่เพราะสภาพแวดล้อมที่บริสุทธิ์ มีแต่ต้นไม้ สิ่งสารพัด ทำให้เขาเป็นคนแบบนั้น เมื่อมาอยู่เมืองกรุง...ก็อาจจะเป็นที่ขบขันกับหนุ่มสาวเมืองกรุง หน้าซำจโดนดูถูกว่า บ้านนอก เชย โง่ ด้วยซ้ำ

เมียวดีเป็นตัวแทนของคนบ้านป่า และหวานเป็นตัวแทนของคนเมือง เมื่อเจออุปสรรคหรือเหตุการณ์คับขัน ตัวตนที่แท้จริงของคน หรือความเห็นแก่ตัวของคนเราก็จะแสดงออกมาให้เห็นในที่สุด

เรื่องนี้ทำให้เราเชื่อว่า...สิ่งหนึ่งที่คนบ้านป่าอาจมีมากกว่าคนกรุงก็คือ น้ำใสใจจริง ความซื่อ จริ่งใจ ไม่ดูถูกคน... ดังนั้น การตั้งแง่รังเกียจคนจากการมองที่ภายนอก คงไม่ใช่สิ่งที่พึงจะทำ เราควรทำความรู้จักตัวตนและเนื้อแท้ของคนให้ดีเสียก่อน เพราะเค้าอาจมีอะไรดีๆ ซ่อนอยู่ก็ได้นะ.

